

■ Rahid Ulusel

İkinci hisse

Kainat - Hüceyrə, Hüceyrə - kainatdır.

Damlada okeanın yaddaşı olmasa, ona qayıda bilməz.

İnsanlığın Sūd Yolu - o, milyardlarla insan-planetin günəşlər, ulduzlar, qara dəliklər, meteoritlər, du-manlıqlarla dolu qalaktikasıdır.

Varlığın maddi və ruhi başlanğıcları arasında kosmoqonik mübadiləni həyata keçirən böyük qüdrət - yaradıcı insan!

İnsan İdrakının oxu, nəhayət, bu həqiqətin üzərinə tuşlanır: Dünya - mənim həyatımın tarixidir.

Dünya - indiyəqədərki, indiki, indidənsonrakı bütün həyatı ilə mənim taleyimdir.

Zərrəsinin qabağında diz çökmədən, Universumun qəlbini fəth edə bilməzsən.

Yer üzü və Göy üzü: bu iki poliqon hər zaman sənin uçuşuna hazırdır!

Günəş hər batanda yerində min bir üreyin heç zaman batmayacaq Güneşi doğulur!

Bir dəfə baş vurduğun dərinliyə üç dəfə qayıdır-sən: birinci dəfə onun poeziyasını, ikinci dəfə onun elmini, üçüncü dəfə onun fəlsəfəsini dərk edirsən.

Səs - yaranışla, Söz - İnsanla başlayır: musiqidə qoca səslə gənc sözün vəhdəti onların milyard illərlə bir-birinə həsrətlə can atmasından, bir-birini mayalandırmasından qaynaqlanır.

Hər daban yerə deyəndə üzərində kimin gəzdiyi-ni hiss edir Yerüzü.

Əgər varlıq son məqsədlərinədək fiziki mövcudluqla bitseydi, onda İNSAN yaranmazdı!

İnsan - Kainatın subyekti.

"Böyük Partlayış"da iştirakınızı yada salın və bərpə olun. Bunsuz kənarda qalırınsız Kainat həyatından.

Bütün varlığımla milyard illərin yaradılış prosesindən keçmədən Yaradanı necə dərk etmək olar?!

Kainatın qalaktikalrı - onun "qırağı" və "mərkəzi" olmayan məkanında bütün istiqamətlər üzrə bərabər şəkildə yer alıb: bu da İnsan üçün quruluşunda belə "demokratik nizam" daşıyan Kainat örnəyi!

Hər gün əbədiyyətin illiklərinə varmasan, zaman sənin üçün adicə təqvimdir.

Kainatın elə bir zərrəsi yoxdur ki, Varlıq onsuz mümkün olsun.

Kosmik əlaqə: o, Varlığın fiziki qanunlarının ruhudur.

Var olmamaq mümkün deyil.

Qalın bulud, çən və dumanlıqlarla örtüləndə ana Yer qucağında insan balası ilə nə qədər tək-tənha olduğunu anlayır.

Yer planeti - bizim beşik-vətənimiz, Kainat isə - strateji-vətənimiz.

Varlıq evində bir-birinə doğma olmayan iki yad tap bilməzsən.

Mənim bəşəriyyətim! - Bu düşüncə ilə yaşayan kəs onun həqiqi üzvü ola bilər.

Varlıq içrə onunla təkbətək qalan Taleyin özünə ən fundamental sualı: Mən kiməm - zamanın epizodu, yoxsa hadisəsi?!

Diqqətlə bax ilk dəfə gördüyün hətta ayrı irqə mənsub bu yabançının üzünə: min illər öncənin doğmasını tanıyırsanmı?!

Damlada okean yaddaşı

XXI əsrin aforizmləri

Qalaktikanın tən ortasında onun bütün subyektlərini udacaq qara dəlik: Həyat Ölümün başına dolanır.

Kainat - insanın böyük axtarışlarının yurdu. Ona vadiqca, insan özünü tapacaq. Özünüdərk etmə və özünüyaradmanın ümumkainat təsdiqi budur!

Meteor hədələri - planetimizi onun potensial müqavimət gücündə atomikləşməyə və yubanmadan, cəsarətlə transkosmik həyata adlamağa səfərbər edir.

Mən bütün Toxum-İdeyaların Təbiətlə Bəşəriyyəti birləşdirən üfüqdən doğduğunu görürəm.

Beyin düşünəndə nəfəs alır.

Hələ də fikir kosmosunda baş-planetə düşüb onu titrətməmiş nə qədər meteor-aforizm var.

Allaha suallarınızın cavabını təbiətdə axtarın.

Təbiət və Müdrik: onlar eyni cür yaşayır.

İçindəki dünyanı çözümdəki dünya qədər böyütdükcə dərinləşir İnsan.

Təbiət özünə meydan oxumaqdan həzz alır.

Zəlzələ və layla: onlar Ana Təbiət tərəfindən eyni stixiya - eyni nəvazişlə çalınır.

Təbiətdən ayrılmış sivilizasiya ana döşündən qopardılmış südəmər kimidir.

Biz təbiətə imkan verməliyik ki, məqsədlərimizi başa düşsün.

Təbiət estetikasının əlifbasını öyrənməyə kəpənəyin qartaldan qat-qat mürəkkəb uçuşunun havada cızdığı trayektoriyadan da başlamaq olar.

Bütün həyatını danışar meşənin yarpaq ağacdan düşüncəyədək...

Təbiətin qotikası - sərv arxitekturası.

İnsan Kainata toxum kimi də, qəlpə kimi də yayıla bilər.

Kosmosa yalnız son yüzillikdə yol açan bəşəriyyətin Kainat strategiyası elə bu çağdan müəyyənləşməlidir. Bəşəriyyət isə hələlik özünün qırıntılarından ibarətdir. Bu halda biz ancaq Kainatın zirzəmisində yaşaya bilərik.

Musiqi, əslində, susmaqdır: varlığın zahiri-formal dili bağlanır, iç-mahiyyət dili açılır ki, bu dildə onun bütün dürləri bir-biri ilə danışa bilər. Hə. Musiqinin gənəzindəki harmoniya - Vəhdətin dilidir.

Antropologiyada susuzluq: təbiətlə dialoqsuzluq.

Sivilizasiyadan fərqli olaraq, Təbiət özünü boşluqla doldurmur.

Toxum cücərdən torpağın hətta bişəndə də canlanmasını duymasaydı, barmaqlar saxsıdan çiniyə necə çata bilərdi?!

Bütün canlıların çıxardığı səslər - onların hər birinin funksional mahiyyətinin dəqiq intonasiya ilə bəlidir.

Meyvələrin özünəməxsus rəngi - onların özünəməxsus dadının, çiçəklərin biçimi - onların ətrinin şəkildir.

Saralmış yarpaq budaqdan qopub yerə düşüncə, yenə yaşillaşacağı çağın bəstəsinin ilk xallarını tutur.

İşıq da istəyir ki, öz kölgəsində dincəlsin.

Planetdən ayrı cür refleksiyalar alırlar: ona tikan tək batanlar, onu qələm tək yazanlar.

Həyatda olduğu vaxtdan da daha çox həyatda olmayanda olandır Əsil İnsan!

Əbədiyyət - mütləq şəkildə fatalizmi inkar edir.

Kəsdinin ağac ona görə qışqırmır ki, kar olduğuna səni utandırıb diksindirməsini.

Ani baş verənlərdən heç biri ildırım tək şüurun və yaddaşın dərinliklərinə sancılmır.

Böyük qurtuluş yanğısı ilə püskürən vulkanın lavası azadlıqda... donur!

Yarpaq sevməyə, ürək şəklini ala bilməz.

Quşlar dost olub göyə qalxdılar, sevgili olub yere endilər.

Bir mövsümlük yarpaqlar bilir min illik gövdələrin ömürlüyünü.

Günəşin şəfəq-saçlarını darayır dağların qırçındarağı.

Gecə - Yer Kürəsinin onu quca-quca gəzən kölgəsi.

Gördüklərimiz də - canlı olsun, ya cansız, baxar olsun, ya baxmaz - görün gözüümüzü görür.

Bir Qəlbın orkestrində çalınır Tənhəliğin himni.

Həyatın bayrağı qaçan zəbrin dərisində titrəşir.

Çarəsizlik: nə balalarını əmizdirmək istəyən ac pələngə cüyür tutub verə bilərəm, nə də pələngin qovduğu ana cüyürü onun pəncəsindən xilas edib balasının yanına qaytara bilərəm.

Təbiət nə gülür, nə ağlayır: insan aləmindəki gülməli və ağlamalı "molekullar" bunu bolluca kompensasiya edir.

Payız yarpaqları saysız çalarında tumurcuqdan açılarkən aldığı tər rəngin körpəliyinə qayıdaraq budağından qopur.